

hensyn til, hvilke udgifter der kan overvæltet på varmeregningen, være nødvendig.

Indtægtsrammestyringen kan dog være meget problematisk og administrativt krævende. NESA har f.eks. påpeget, at det skal udstede 63 individuelle indtægtsrammer til sine naturgasfyrede kraftvarmeanlæg. Tillige mener NESA, at da brændselsudgifterne udgør 85 pct. af driftsomkostningerne på de naturgasfyrede kraftvarmeværker, ville friheden til at vælge naturgasleverandør have været meget større og haft en meget mere positiv effekt på varmepriserne.

Af afsnittet om sikring af varmepriser fremgår, at de decentrale kraftvarmeværkers og barmarksværkernes økonomi skal reddes, således at varmepriserne ikke afviger væsentligt fra de priser, der er konkurrencedygtige med individuel olie- og gasfyring. Det finder Dansk Folkeparti helt i orden, men jeg vil gerne have en nærmere forklaring på, hvordan det skal finansieres, men jeg kan forstå af debatten i dag, at det kan man ikke få, så dér må jeg jo så vente og se.

Men samtidig med, at man laver en redningsplan for barmarksværkerne, så var det måske naturligt, at man lavede en redningsplan, der også omfattede elvarmeforbrugere, som har en enormt store varmeregninger. Men elvarmeforbrugere er vel den store gruppe, som ministeren håber på så at sige vil gå i fjernvarmenettet i forbindelse med de foreslåede nye, favorable tilslutningsregler.

Også i dette forslag er der indarbejdet en regel om modregning i kommunernes bloktilskud ved salg af en virksomhed, der er et varme-distributionsanlæg. Det kan Dansk Folkeparti ikke tilslutte sig.

Det vigtigste for Dansk Folkeparti i forbindelse med dette lovforslag er, at den almindelige varmeforbrugers regning bliver så lav som muligt. Der er i det daglige mange henvendelser fra borgere, der simpelt hen ikke er i stand til at betale deres enorme efterregninger, som ikke mindst skyldes de høje energipriser. Jeg mener, at der må ydes en eller anden form for ekstraordinær indsats for at hjælpe de dårligst stillede grupper som f.eks. pensionister. Vi ved jo, at statskassen alene i afgifter fra Nordsøen får en ekstragevinst på mange millioner kroner om året på grund af de høje olie- og gaspriser.

Dansk Folkeparti håber i forbindelse med dette forslag at kunne få tilsagn fra ministeren om, at han vil se på, hvad der kan gøres i den

forbindelse. Vi ser jo, at tilskudsmillionerne ruller ud i en lind strøm i form af tilskud til miljøvenlig energi. Hvad med at være lidt miljøvenlig over for de grupper, der ikke tør lukke ordentligt op for varmen af frygt for de økonomiske virkninger på et i forvejen stramt budget?

Jeg beder i øvrigt ministeren om at forklare, hvordan de høje investerings- og driftsomkostninger, der er forbundet med de biomassebaserede værker, skal fordeles, og hvem der skal betale regningen.

Men jeg vil i øvrigt under udvalgsarbejdet se på de positive ting, der ligger i lovforslaget, og overveje, om de negative knaster opvejer dette.

Ebbe Kalnæs (CD):

Jeg skal starte med at sige, at CD støtter lovforslaget, og så føje det til, at her har vi jo et eksempel på – i den energireformproces, vi har været igennem – at her har vi et af de omme områder, et af de områder, som hverken er eller bliver modent til en egentlig liberalisering, fordi det at hænge i enden af et kollektivt varmenet er en udsat situation for en forbruger – en forbruger, som måske nok kan få indflydelse gennem forskellige konstruktioner af varmeselskabet, men som dog må opleve at se en forskellighed på grund af en afgiftspolitik osv., som kan have nogle forskellige virkninger på brændsler, som ikke altid er lige heldige, og som prismæssigt styres af andre faktorer osv. Det, der er det afgørende, er, at vi beskytter varmeforbrugere i det lovforslag her, og det er der så sandelig brug for.

Det skal nok også gøres klart, at hvis vi skal løse det her områdes problemer for alvor, så skal vi i gang med en lidt anden tænkning og tage nogle lidt dybere spadestik, end der måske er lagt op til i dag. Jeg har adskillige gange brugt det eksempel, at hvis visse dele af landet, visse regionale områder – det er ofte mindre landsbyer, ikke så tæt befolkede områder – har meget store varmeregninger og tilskyndes til at gå ind i et kollektivt varmeforsyningsnet både med anbefaling af Energistyrelsen og andre, så lykkes det ikke helt, som man troede. Det vil sige, at vi kan finde eksempler på kollektiv varmeforsyning, som koster en halv snes tusinde kroner om året, men vi kan også finde nogle til 25.000 kr. om året.

Hvis man på andre områder i visse dele af landet havde en pris på mælk, der var tre gange højere end i mere tætbefolkede områder i andre forsyningsområder, så ville vi nok få en del